

(א) חוספתא ז"מ פ"א לעיל
 מ: קדושין סה: ז"מ ג:א:
 (ב) שבת י"ח. טיריזין כ: ז"מ
 (ג) [ג:א:] (לעיל ט: וז"ל)
 (ד) לעיל ז: ג. קדושין סו.
 (ה) [במנחם פסח:] (ס) [ז"ב ק"ל:]
 (ו) [מגילת י"ג. עירובין לא: מיר
 י"ב. ע"ש.] (ז) בק"א נוסף: ואלו
 בקריעה (ח) [ז"ל אלטור:]
 (ט) פ"י שעד"ק לא: פ"י אה"ס
 למעשה וא"ח לעולה.

גליון הש"ס

תר"ה אבוד בכל הנשים
 וכו' דאין זה חוקה בבורה.
 רבי לקמן סה ע"א מד"ה
 התקבל:

מוסף רש"י

הודאת בעל דין כמאה
 עדים דמי. צריכה היא
 בחוספתא דז"מ פ"י לראשון
 (ז"מ ג:) דכמיפ (שמעון כב)
 אשר יאמר כי הוא י"ח המי
 שמע על מקתה הודאה
 (קדושין טוה). מדי אבי
 הודי תנאי. מהל מנהל ר'
 חייא ומהל מנהל ר' אושעיה
 (שבת י"ח). ואין דבר
 שבעורה פחות משנים.
 אין דבר עושה ראי להמירו
 בפחות משנים, דליף דבר
 דבר ממנון, ממיט הכל כי
 וינאל זה ערות דבר, וכמע
 ההם על פי עדים עדים
 יקום דבר (ועיל ב:). חזקה
 שליה ערשה שלוחות.
 כל השלוחין עוקין שלוחות
 ומתקנין להו כן, מאחר
 שנתלכו בשלוחות (וחו"ו ב:).
 צא וקדש לי אשה אחי.
 שלח פירש לו בחלו עני ואח.
 אשה (נד"ב יב). אסור בכל
 הנשים שבעולם חזקה
 שליה ערשה שלוחות.
 והלך וקדש לו אשה, וכיון
 שלח פירש לו מינישו
 קדש לה ולא ידע אחי
 קדש לו, ואף הכי אומר
 האיש ונסיו איתמא דלמא
 זו אלה אמה או בתה או
 אחותה של אחת האשה
 שקדש לו שגחה, ואף הן
 אסורות לו כדלמא הכס
 (ריש מש' ד"ה) התקדש את
 האשה אסור עליו שפע עריות
 (נד"ב יב).

מוסף תוספות

- א. במבוא גט מפורטת הים.
- ב. דאין חשוד רש"י.
- ג. דאין יכול להתעכב עד שיתנו לה. רש"י.
- ד. ומאי הימניה שייך והלא על העדים ספק. מהרש"א.
- ה. דברי הסופ' כי דעם גנמי ל"ק אלו נאמן מסתמוט ונ"ל אלו נאמן מסתמוט דלוח מני טוע' ונע' מוס' הל"ש: ומקשה לרי"ב דאמר כיון דאתקדש בב"י איבער לקתיא לא אמרינן דקדשה מהא דרש"י נאמן אלמא אפילו היכא דליכא מיגו נאמן שליש. ו. אשמת אינה רוצה ללקלק את עצמה.
- ז. ורודע שיש ביד השליח למסור לאשה רבי.
- ח. תלך היא ותנשא וכו' רש"י.
- ט. לירידה. מוס' הל"ש.
- י. לא מרגנא הימנותיה דשליח.
- י"א. ולא היה שליש מעולם.
- י"ב. מוס' הל"ש.
- י"ג. מוס' הל"ש.
- י"ד. דאיתבר דשליח לקבלה הוא ומכי מטי גיטא ליריה איגרא לה. ש"ע"ק גסס הנ"מ.
- י"ה. דבאותה שעה שליש היה נאמן, ובלבד במקום, אי"א א"ע"פ שאינו מקיים אלא שאין הבעל טוען טענת מוזר וכו'. רש"י.
- י"ו. ר' קי שאמר השליח [או האשה. רש"י].
- י"ז. יתן לי בפני עדי מסירה. מוס' הל"ש.
- י"ח. אלמא אף לר' אלעזר בקיום חותמי טג. רש"י.
- י"ט. דבשלמא אם לא אירע ספק זה נוחא דלא איתא שקיבל דאם איתא קידושין היה אומרו בשעת מיתה, אבל כיון שאירע הספק ואתה צריך לחוש שמא קיבל בעי קידושין ולא אמרו, כיון שאתה אסור בקרובותיה אי"כ ניווש לאוסרה. מוס' הל"ש.
- י"י. ולא פירש לך קדש לפלונית. מוס' טיר. כי ד"ה אסור.
- י"יא. ואמאי, כל חודא וחודא גימא היינו היא. רש"י.
- י"יב. דמשמע ליה דשאר קניין דקבלמא אפילו לראובן מתקנתא אם יצטרך לקן אחד לזובה אחרת. דהויא לה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה. מוס' טיר. כי ד"ה אסור.

האומר פרק ששי גיטין

או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד שליש שנעשה עד צו וצו ומטורף עמהם: גבל' בעל אומר לפקודין גט שנתנו צד שלישי בעל אומר לפקודין נתתי צדך ושליש אומר לגירושין נתתי לי שהייתי שלוה לקבלה ונתגרסה בקבלתי והאשה יחד צעיר:

דהא הימניה. כשמסרו צדו: **דאיסידי למחילה.** שאם מחלו מחול הלךך שלישי נאמן דכיון שהאמינו ומסר צדו נתמנה בהצטחתו עליו למחול על ממונו ולהאמין כל מה שיאמר אבל צמילתא דאיסורא אין צדו להאמין: גיטי ממון. שאין גט אלא לשון שטר: מידי גבי הדדי **טניא.** וכן לגיטין וכן לטטרות דנימא מדהא לטטרות דממון קמיימא לגיטי נשים הני תרי תנאי יניחו ותרוייהו צממון איירי: ואלא צעי עדים כלל לא בקבלה^א ומהל צממיה אלא בצמירתו בלדג להימניה דהא הימניה בעל: מי קא נפיק גיטא ממוסי ידיה. צממיה להראותו לנו דניהמניה הא קרעו ואע"פ שהקרעים צדו צממיה אין שלישי אלא"כ השלישות צדו דמיגו דלי צעי הוה עבד ציה מאלי דקאמר נאמן נמי על אמירתו אבל זה שקרעו אין צדו למסרו צדו: **מינא אמרה קיבל גטו.** לאתויי עדים שראוהו מקבלו מיד הבעל הכי הוא צדו צממיה והא דלי קבלה: **רצי אלעזר היא.** דאמר אין גט כשר בלא עדי מסירה: **קרע למה לי.** כלומר למה לי למקרעה: **שעה גורם השמד הוה.** שגורו על המנות: **שליש גופיה לא מסימון ואיסי.** כי אמרה מסימיה מהימנא: **בעל אומר לגירושין.** נתמתי לשליש למוסרו לה: **גירסתי אס אסתי נאמן.** דמה לו לשקר הכי צדו לגרסה: **מי קאמר גירסתי שליח להולכה הוא דעבד:** ונימא דחוקה שליח כו'. כיון דבעל נאמן דמסריה להשליח על שעה לגרסה נימא שחוקה שהשליח עושה שלוחות: **אסור בכל הנשים.** שמא זו קרובת ארוסתו שקדש לו שלוהו היא אלא"כ חזר שלומו לומר לו פלונית קדשתי לך או לא קדשתי לך שום אשה: לחומר

בעל נאמן דאם איתא דלגירושין בו'. וא"ת א"כ מה הועילו חכמים דמקון לומר^א צממי נכתב וצממי נחמס משום דלי אחי בעל ומעריער לא משגיחין ציה אחתי יערער שיאמר לפקודין נתתי ואי דליכא עדים דיהצינהו לגירושין התם לא צממין צממי נכתב^ב וי"ל ללא מהימנן אלא צממית צעיר דשייך האזי טעמא דלדידה הוה יציב לה והא דפריך לרז חסדה ממתימין משמע דלרז הונא ינחא היינו משום דלדידה איכא לאוקמי צממית צעיר וא"ת והנהו דמזכרי (לעיל דף ג' ו.) מערסא לערסא ומשכונה לשכונה דצעיר אחת מה הועילו חכמים צממית וי"ל דסממי רז חסדה דאמר שלישי נאמן אפי' צעיר אחת אי נמי התם איירי כשהבעל אומר כתצו ותנו והלך לרצו^ג דליכא למימר דלדידה הוה יציב לה:

סד.

שלישי נאמן דאם הימניה. אפי' אומר הבעל שנתן לו צממי עדים^א מ"מ סמך עליו דזממין דמיימיה עדים או אולי למדינת הים דלין לפרש דלממן השליש מטעם מיגו דלי צעי עבד ציה מאלי דקאמר שיכול למסרו לנשאה כדפי צקונטרס צממון קתל דנלא^ב שום מיגו הימניהו רצנן שליש כדמשמע צקוף זה צורר (סנהדרין דף ג' ו.) גבי היא סבתא דאפקידו גבה שטרך ואמרה דפריע הוא והימנה רז נתמן בלא שום מיגו דכיון דאיתמון צדד אי צעי קלתיא לא אמרינן^ג ועוד אי חשיב מיגו לא הוה פליגי רז הונא דאיכא דליכא מיגו מודה כדאמרינן צממון ומודה רז הונא דלי איתמנה קמי ידי כו' אלא לא חשיב מיגו דהא אין צד השליח למוסרו לנשאה דשמא האשה לא תמרה לקבל הגט כיון דבעלה אומר לפקודין^ד לך נראה לפרש דהא הימניה כיון שמסר צדו^ה על דעת כן מסר לו שיהא לגירושין אס יאמר לגירושין לע"פ שהוא משקר ולפי זה והימנינו אפי' לא שליש אפילו דבדברים העשויים להשאל ולהשכיר היכא דלא אמר צמורת שאינה אלא אומר צמקון יבצי' נהליה: **מתיב ר' אבא הורדת בעל דין כמאה עדים דמי ושלישי**

עין משפט גר מוצה

יה א מיי פ"ב מהל' גירושין הלכה יא סמג עשין נ טו"ש"ע א"ה"ע ט' קמא סעי' נה: **יב ב מיי פ"ו מהל' טוען** הל"א טו"ש"ע ח"ו"מ ט' פ"א סעי' ח: **ב ג מיי פ"ו מהל' מלה** הלכה ח סמג עשין ז' טו"ש"ע ח"ו"מ ט' נ טפ"ף א: **כא ד טו"ש"ע א"ה"ע ט' קמא סעי' נה:** **כב ה מיי פ"ב מהל' גירושין** הלכה יב סמג עשין נ טו"ש"ע ט' ס' נו: **כג ו מיי פ"ט מהל' אשות** הל"ו סמג עשין מח טו"ש"ע א"ה"ע ט' לה סעי' פ':

פסקי רי"ך

שיאמרו בפנינו קבל וקדע ואפילו הם הראשונים והם האחרונים או א' מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואי' מציטרף עמהם פ"י האשה שאמרה התקבל לי גיטי והוא חזר ואמר בקבלתי צריכה להביא לפנינו שני כותי עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה לו לקבלו ושנים שיאמרו קבלו וקדעו ולקמן מפרש למה לי לקדעו: ואפילו הם הראשונים שאמרה בפניהם לקבל לה הם עצמם מעידים שראו שקבלו או מן הראשונים ואחד מן האחרונים וא' שלישי שנעשה עד בו ובזו מצטרף עמהם ואפי' דשליח להולכה אינו צריך עדים שהבעל עשאו שליח אלא הוא נאמן מפני שהגט שבידו מוכיח אבל שליח לקבלה שאין דבר המוכיח בידו צריך עדים וכל שאין צריך עדים אלא הם הנאמנים לומר שהאשה עשאנו שלוחים לקבלה שהשנים הנאמנים לכל דבר וניל שגם שליח של קידושין צריך עדים היאך מינה הבעל שליח לקדש בפניהם עש"פ שמוליך הקידושין בידו (מאלו ג"מ א"י) מוכיח שהבעל נתנו לו ולא דמי לגט שכתוב בו אגא פלוני בר פלוני מעיר פלוני פטרתו פלונית בת פלונית שזו ודאי היא הוכחה גדולה שהבעל מסרו לו אישי' שמא לפקדון נתנו לו או מצאו בשוק אלא כיון שהוא מוחזק בו ויוצא מידו נאמן הוא לומר שהבעל נתנו לו וה"ה בשליח קדושין אם היה מקדשה בשטר אבל בספק צריך עדים שמינהו שליח בפניהם ומאי דאמרי' בריש פ' הימני מקדש קדושין מג.) שהשליח עשה עדה ורשליח וי"א ומתקדשה האשה כגון שיש עדים שהוא שליח וה"ה גמי שליח להולכה דגט כיון שהוא נאמן בלא עדים מצטרף הוא עם ע"א בהנחת הגט ליד האשה לר' אלעזר דבצי עדי מסירה ואם היו שני שלוחים בקדושין אין צריכים מפני שהן שנים והם גומרים ונג' לא עדי מסירה אלא הן הן שלוחיו ון הן עידי כדאמרי' התם: **איתמר בעל אומר לפקודין ושליח אומר לגירושין מי נאמן רב הונא אמר בעל נאמן ורב חסדה אמר שליח נאמן רב הונא [אמר] בעל נאמן אם איתא דלגירושין יתיבה ניהליה לדידה הוא יתיב והו רב חסדה אמר שליח נאמן דהא הימניה פ"י בשליח שמינהו האשה יחד הם בעיי ומשום הכי פליגי רב חסדה ואמר דשליח נאמן שאין ביד הבעל לבטל אותה השליחות וכיון שהגט יוצא מתחת ידו אמר רב חסדה דשליח נאמן לך. ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלוי דעתא בעלמא וכבר ק"ל כאבי דאמר (לעיל לד.) גלוי דעתא בינאט לאו מילתא היא ולא בטיל עד דמבטלי ליה בפירוש ויאמר לו אי אפשי בשליחותך (והגט) [והכא] לא בטלו בפירוש אלא אמר בפקדון נתתי לך לא בטיל והשליח נאמן ואם יתנו לאשה היא מגורשת זה לא יתכן דהיי דאין זה בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור היא נאמן לומר לפקודין נתתי לך ע"י גמו דאי בעי מבטלי ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך^א אמר נמי לפקודין הבתינה ניהליך יהא נאמן ואין לומר דליה ליה רב חסדה מינו דאי ק"ל בפ' האשה שנאמלמה (תנכותב כב.) דאמרי' מינו מדאורייתא ומסברא הילכך אין לפרש מהלוקחם אלא בשליח לקבלה ואבותינן עליה דרב חסדה ממהא דנתן האשה שאמרה לו לקבל גיטה אבל אם אין עדים ברבר אע"פ שהאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו ויצא מתחת יד מי כי נפיק גיטא מחותי ידיה דליהמנהו פ"י כשכא השליח ואומר כי האשה מינתו שליח במה נאמן לו כלום יוצא מתחת ידו כמו שיוצא עכשיו כשאומר לבעל לגירושין נתתי לי. הילכך שליח להולכה נאמן בלא עדים אבל שליח לקבלה אינו נאמן בלא עדים: הדר מקשה ליה תינה אמרה קבל למה לי פ"י נהו דבעי' עדים שאמרה לו האשה ומינתו שליח עדים שהאשה מינתה שליח וכו' פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה ואילו נפיק הגט מתחת יד האשה נאמנת לומר לגירושין נתן לי ואינה צריכה עדי מסירה וכשיוצא מתחת יד השליח פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה נאמן שכן נאמן השליח כמו האשה ובעי תלמודא קרע למה לי פ"י מה צורך לשליח לקדעו ואהדר רב יהודה בשעת**

שליח נאמן דהא הימניה פ"י בשליח שמינהו האשה יחד הם בעיי ומשום הכי פליגי רב חסדה ואמר דשליח נאמן לך. ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלוי דעתא בעלמא וכבר ק"ל כאבי דאמר (לעיל לד.) גלוי דעתא בינאט לאו מילתא היא ולא בטיל עד דמבטלי ליה בפירוש ויאמר לו אי אפשי בשליחותך (והגט) [והכא] לא בטלו בפירוש אלא אמר בפקדון נתתי לך לא בטיל והשליח נאמן ואם יתנו לאשה היא מגורשת זה לא יתכן דהיי דאין זה בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור היא נאמן לומר לפקודין נתתי לך ע"י גמו דאי בעי מבטלי ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך^א אמר נמי לפקודין הבתינה ניהליך יהא נאמן ואין לומר דליה ליה רב חסדה מינו דאי ק"ל בפ' האשה שנאמלמה (תנכותב כב.) דאמרי' מינו מדאורייתא ומסברא הילכך אין לפרש מהלוקחם אלא בשליח לקבלה ואבותינן עליה דרב חסדה ממהא דנתן האשה שאמרה לו לקבל גיטה אבל אם אין עדים ברבר אע"פ שהאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו ויצא מתחת יד מי כי נפיק גיטא מחותי ידיה דליהמנהו פ"י כשכא השליח ואומר כי האשה מינתו שליח במה נאמן לו כלום יוצא מתחת ידו כמו שיוצא עכשיו כשאומר לבעל לגירושין נתתי לי. הילכך שליח להולכה נאמן בלא עדים אבל שליח לקבלה אינו נאמן בלא עדים: הדר מקשה ליה תינה אמרה קבל למה לי פ"י נהו דבעי' עדים שאמרה לו האשה ומינתו שליח עדים שהאשה מינתה שליח וכו' פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה ואילו נפיק הגט מתחת יד האשה נאמנת לומר לגירושין נתן לי ואינה צריכה עדי מסירה וכשיוצא מתחת יד השליח פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה נאמן שכן נאמן השליח כמו האשה ובעי תלמודא קרע למה לי פ"י מה צורך לשליח לקדעו ואהדר רב יהודה בשעת

שליח נאמן דהא הימניה פ"י בשליח שמינהו האשה יחד הם בעיי ומשום הכי פליגי רב חסדה ואמר דשליח נאמן לך. ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלוי דעתא בעלמא וכבר ק"ל כאבי דאמר (לעיל לד.) גלוי דעתא בינאט לאו מילתא היא ולא בטיל עד דמבטלי ליה בפירוש ויאמר לו אי אפשי בשליחותך (והגט) [והכא] לא בטלו בפירוש אלא אמר בפקדון נתתי לך לא בטיל והשליח נאמן ואם יתנו לאשה היא מגורשת זה לא יתכן דהיי דאין זה בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור היא נאמן לומר לפקודין נתתי לך ע"י גמו דאי בעי מבטלי ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך^א אמר נמי לפקודין הבתינה ניהליך יהא נאמן ואין לומר דליה ליה רב חסדה מינו דאי ק"ל בפ' האשה שנאמלמה (תנכותב כב.) דאמרי' מינו מדאורייתא ומסברא הילכך אין לפרש מהלוקחם אלא בשליח לקבלה ואבותינן עליה דרב חסדה ממהא דנתן האשה שאמרה לו לקבל גיטה אבל אם אין עדים ברבר אע"פ שהאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו ויצא מתחת יד מי כי נפיק גיטא מחותי ידיה דליהמנהו פ"י כשכא השליח ואומר כי האשה מינתו שליח במה נאמן לו כלום יוצא מתחת ידו כמו שיוצא עכשיו כשאומר לבעל לגירושין נתתי לי. הילכך שליח להולכה נאמן בלא עדים אבל שליח לקבלה אינו נאמן בלא עדים: הדר מקשה ליה תינה אמרה קבל למה לי פ"י נהו דבעי' עדים שאמרה לו האשה ומינתו שליח עדים שהאשה מינתה שליח וכו' פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה ואילו נפיק הגט מתחת יד האשה נאמנת לומר לגירושין נתן לי ואינה צריכה עדי מסירה וכשיוצא מתחת יד השליח פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה נאמן שכן נאמן השליח כמו האשה ובעי תלמודא קרע למה לי פ"י מה צורך לשליח לקדעו ואהדר רב יהודה בשעת

שליח נאמן דהא הימניה פ"י בשליח שמינהו האשה יחד הם בעיי ומשום הכי פליגי רב חסדה ואמר דשליח נאמן לך. ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלוי דעתא בעלמא וכבר ק"ל כאבי דאמר (לעיל לד.) גלוי דעתא בינאט לאו מילתא היא ולא בטיל עד דמבטלי ליה בפירוש ויאמר לו אי אפשי בשליחותך (והגט) [והכא] לא בטלו בפירוש אלא אמר בפקדון נתתי לך לא בטיל והשליח נאמן ואם יתנו לאשה היא מגורשת זה לא יתכן דהיי דאין זה בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור היא נאמן לומר לפקודין נתתי לך ע"י גמו דאי בעי מבטלי ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך^א אמר נמי לפקודין הבתינה ניהליך יהא נאמן ואין לומר דליה ליה רב חסדה מינו דאי ק"ל בפ' האשה שנאמלמה (תנכותב כב.) דאמרי' מינו מדאורייתא ומסברא הילכך אין לפרש מהלוקחם אלא בשליח לקבלה ואבותינן עליה דרב חסדה ממהא דנתן האשה שאמרה לו לקבל גיטה אבל אם אין עדים ברבר אע"פ שהאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו ויצא מתחת יד מי כי נפיק גיטא מחותי ידיה דליהמנהו פ"י כשכא השליח ואומר כי האשה מינתו שליח במה נאמן לו כלום יוצא מתחת ידו כמו שיוצא עכשיו כשאומר לבעל לגירושין נתתי לי. הילכך שליח להולכה נאמן בלא עדים אבל שליח לקבלה אינו נאמן בלא עדים: הדר מקשה ליה תינה אמרה קבל למה לי פ"י נהו דבעי' עדים שאמרה לו האשה ומינתו שליח עדים שהאשה מינתה שליח וכו' פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה ואילו נפיק הגט מתחת יד האשה נאמנת לומר לגירושין נתן לי ואינה צריכה עדי מסירה וכשיוצא מתחת יד השליח פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה נאמן שכן נאמן השליח כמו האשה ובעי תלמודא קרע למה לי פ"י מה צורך לשליח לקדעו ואהדר רב יהודה בשעת

שליח נאמן דהא הימניה פ"י בשליח שמינהו האשה יחד הם בעיי ומשום הכי פליגי רב חסדה ואמר דשליח נאמן לך. ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלוי דעתא בעלמא וכבר ק"ל כאבי דאמר (לעיל לד.) גלוי דעתא בינאט לאו מילתא היא ולא בטיל עד דמבטלי ליה בפירוש ויאמר לו אי אפשי בשליחותך (והגט) [והכא] לא בטלו בפירוש אלא אמר בפקדון נתתי לך לא בטיל והשליח נאמן ואם יתנו לאשה היא מגורשת זה לא יתכן דהיי דאין זה בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור היא נאמן לומר לפקודין נתתי לך ע"י גמו דאי בעי מבטלי ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך^א אמר נמי לפקודין הבתינה ניהליך יהא נאמן ואין לומר דליה ליה רב חסדה מינו דאי ק"ל בפ' האשה שנאמלמה (תנכותב כב.) דאמרי' מינו מדאורייתא ומסברא הילכך אין לפרש מהלוקחם אלא בשליח לקבלה ואבותינן עליה דרב חסדה ממהא דנתן האשה שאמרה לו לקבל גיטה אבל אם אין עדים ברבר אע"פ שהאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו ויצא מתחת יד מי כי נפיק גיטא מחותי ידיה דליהמנהו פ"י כשכא השליח ואומר כי האשה מינתו שליח במה נאמן לו כלום יוצא מתחת ידו כמו שיוצא עכשיו כשאומר לבעל לגירושין נתתי לי. הילכך שליח להולכה נאמן בלא עדים אבל שליח לקבלה אינו נאמן בלא עדים: הדר מקשה ליה תינה אמרה קבל למה לי פ"י נהו דבעי' עדים שאמרה לו האשה ומינתו שליח עדים שהאשה מינתה שליח וכו' פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה ואילו נפיק הגט מתחת יד האשה נאמנת לומר לגירושין נתן לי ואינה צריכה עדי מסירה וכשיוצא מתחת יד השליח פליגי רב הונא רב חסדה איליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה נאמן שכן נאמן השליח כמו האשה ובעי תלמודא קרע למה לי פ"י מה צורך לשליח לקדעו ואהדר רב יהודה בשעת

